

Leśnictwo Polskie

(Historia i tradycja leśna), praca autorstwa Aleksandra Połujańskiego, poświęcona najważniejszym dyscyplinom nauk leśnych. Na opracowanie składało się 9 części, wydawanych latach 1861-62:

1. Botanika leśna (1861),
2. Urządzenie lasów (1861),
3. Szacowanie lasów (1861),
4. Ochrona lasów (1862),
5. Hodowanie lasów (1862),
6. Użytkowanie lasów (1862),
7. Ocenienie lasów (1862),
8. Zarząd lasów (1862),
9. Łowiectwo (1862)

Aleksander Połujański w „Leśnictwie Polskim” usystematyzował aktualną wiedzę dotyczącą zagadnień gospodarki leśnej. Wysunął słuszną tezę o współzależności i nierozłączności poszczególnych działów leśnictwa. W swoich opracowaniach opierał się na artykułach zamieszczanych w prasie leśnej, m.in. „Sylwanie”, propagował polską naukę leśnictwa, wskazywał na potrzebę zalesiania nieużytków. Jednocześnie krytykował i odrzucał poglądy niemieckie, np. wprowadzanie monokultur iglastych, czy działkową metodę urządzania lasów. Choć została krytycznie odebrana przez recenzentów, praca ta stanowi poważny wkład w kształtowanie polskiej nauki leśnej w XIX w.

ŹRÓDŁO (AUTOR)

Antoni Żabko-Potopowicz, Aleksander Połujański (1814-1866). Sylwan 5, 1966: 19-25

LEŚNICTWO POLSKIE

przez

ALEKSANDRA POŁUJAŃSKIEGO.

CZĘŚĆ TRZECIA.

SZACOWANIE LASÓW.

WARSZAWA,

Nakładem Aleksandra Lewińskiego, Księgarza

przy ulicy Miodowej, pod filarami.

1864.